

ناینیان مؤسسه خیریه «جابرین عبا... انصاری» گلشهر
از دغدغه‌ها و مشکلاتی که با آن مواجه هستند می‌گویند

داستان

عصای سفیدهای شهر

داستان جلد

مریم دهقان اخیان‌هایش باریک و پیاده‌روهایش کم عرض است. خودروهایی عبوری به سختی از این کوچه‌ها که پارکینگ ساکنان هم هست، عبور می‌کنند. می‌توان گفت بیشتر پیاده‌روها استاندارد نیست؛ یکی بالاتر و یکی پایین تر است. بخش‌هایی از آن به خاطر همسطح‌سازی با خانه، بالاتر از همسایه کناری است و تک‌پله‌ای وسط پیاده‌روها ایجاد شده است. بخش‌هایی از این پیاده‌روها نیز آسفالت‌های نترانیده و نخرانشیده‌ای دارد که راه رفتن معمولی برای افراد بینا را روی آن‌ها سخت می‌کند؛ چه برسد به آن‌ها که این بینایی را ندارند و مجبورند مسیر ۱۰ دقیقه‌ای را نیم ساعت و چه بسا بیشتر طی کنند تا مباد از زمین بخورند؛ برای همین از میان دو گزینه پیاده‌روهای صعب‌العبور یا خیابان‌های کم عرض و پرترافیک، سطح صاف آسفالت خیابان‌ها را انتخاب می‌کنند تا زودتر به مقصدشان برسند؛ البته اگر سرعت موتور و دوچرخه و ماشین‌هایی که بی‌هوا تو می‌کند پس‌کوه‌های محله شهید آوینی و گلشهر می‌پیچند، این اجازه را به آن‌ها بدهد. این هاف‌قط بخش کوچکی از مشکلات روشن‌دلان و عصای سفیدان محدوده گلشهر و مددجویان هیئت و خیریه «جابرین عبا... انصاری» محله شهید آوینی است که سال‌هاست در این محله سکونت دارند و با مصائب بسیاری دست و پنجه نرم می‌کنند؛ مصائبی که هیچ انسان بینایی برای یک لحظه هم که شده، نمی‌خواهد آن‌ها را تجربه کند.

اولین نیاز: شغلی ایمن

شاید به جرئت بتوان گفت مهم‌ترین مسئله ناینیان و کم‌بینایان، پیدا کردن شغل مناسب و ایمن است تا بتوانند هم چرخ زندگی خود را بچرخانند و هم دچار افسردگی و فرسودگی روانی نشوند. معصومه ازدری که یکی دیگر از مددکاران خیریه جابرین عبا... انصاری است، به این موضوع و دیگر مشکلات ناینیان بعد از سال‌ها همکاری با این مؤسسه، اشراف پیدا کرده است و می‌گوید: کسی به این افراد کار نمی‌دهد، بیشترشان یابیکارند و در خانه خود راجس کرده‌اند یا اگر اجتماعی باشند و بخواهند رونقی به زندگی‌شان بدهند، دست‌فروشی می‌کنند، با ترازو کار می‌کنند یا نماز استیجاری می‌خوانند. بیشتر خانم‌ها هم به بافندگی و درست کردن ترش‌بجات مشغول‌اند.

ازدری خیلی خوب حال این افراد را می‌فهمد و مشکلاتشان را از نزدیک دیده و لمس کرده است. او می‌گوید: اگر شهرداری یا هراگان دیگری، بتواند بازارچه‌ای مخصوص معلولان در محله ایجاد کند یا در همین شلوغ بازار، فضایی مخصوص این افراد اختصاص بدهد تا محصولاتشان را با نظارت و ایمنی بفروشند، کمک بزرگی به آن‌ها شده است. برخی افراد بینا، سرشان را کلاه می‌گذارند و به جای پول، کاغذ می‌دهند، روی ترازو می‌آیند و بعد از آنکه خود را وزن کردند فرامی‌کنند؛ گاهی کمتر از هزینه واقعی به فروشنده ناینیا پول می‌دهند و خیلی از افراد به ظاهر بینا و سالم، این روشن‌دلان را با رفتار و کلامشان، اذیت می‌کنند که دیدن این صحنه‌ها برایم دردآور است.

خدمت‌خانه به مددجویان

محمد حسین عظیمی یکی از ساکنان محله گلشهر است که به عنوان مددکار در این خیریه به ابراهیم آقای رضایی کمک می‌کند. او حدود شش سال است که به صورت داوطلبانه و بدون هیچ دستمزد و عایدی، در این خیریه فعال است و می‌گوید: من بعد از آنکه با حاج آقا رضایی و فعالیت‌هایش آشنا شدم، سعی کردم هر زمان که لازم باشد در خدمت مددجویان این خیریه باشم و هرکاری که از دستم برآید، برایشان انجام بدهم؛ کارهایی مانند جابه‌جایی و کمک به ورود و خروج مددجویان در محله، مسجد یا برنامه‌ها و مراسمی که هیئت برگزار می‌کند. در توزیع بسته‌های معیشتی هم کمک می‌کنم تا به دستشان برسد. عظیمی تنها مددکار این خیریه نیست و علاوه بر او حدود بیست داوطلب خانم و آقای همگی از ساکنان محله گلشهر هستند. به رضایی برای زنده نگه داشتن چراغ هیئت و خیریه جابرین عبا... انصاری، بدون دریافت کوچک‌ترین هزینه‌ای کمک می‌کنند.

حمایت از ۲۰ مددجوی ناینیا و کم‌بینا

مؤسس هیئت و خیریه «جابرین عبا... انصاری» ابراهیم رضایی است که سابقه حضور در دفاع مقدس را دارد و جانباز ۲۰ درصد است؛ اما نکته مهم آنجاست که خودش هم که امروز حدود هفتاد سال از عمرش رفته، کم‌بینایی دارد. بعد از اینکه کم‌بینایی‌اش در سال ۹۳ عود کرد و بالا گرفت، به پیشنهاد برخی دوستانش، هیئتی در محله گلشهر در حمایت از ناینیان و کم‌بینایان راه‌انداخت به نام «جابرین عبا... انصاری». خودش ماجرا را این‌طور تعریف می‌کند: بعد از آنکه مجوز هیئت را گرفتیم، مثل خیلی از هیئات دیگر، مراسم مذهبی هفتگی، ماهانه و مناسبتی را برگزار کردیم که ویژه ناینیان بود اما بعد از مدتی دیدیم هزینه‌های مراسم و پذیرایی ساده از میهمانان هم برایمان سنگین است. بعد از مشورت، تصمیم گرفتیم خیریه‌ای هم به همین نام راه‌انداز و تا جایی که از دستمان برمی‌آید، از مددجویان خود حمایت کنیم.

بعد از آنکه تا بلو خیریه جابرین عبا... انصاری در محله نصب شد، تعداد مددجویان هم کم‌کم بیشتر شد. حالا تعدادشان به حدود سیصد نفر رسیده است که دو بیست نفر از آن‌ها کم‌بینایان ناینیا هستند و امید به رفع مشکلاتشان دارند. اما مشکلات این مددجویان به قدری زیاد است و حمایت‌های دولتی و مردمی کم، که بضاعت آقای رضایی به آن‌ها نمی‌رسد. رضایی درباره نوع خدماتی که به مددجویانش می‌دهد، می‌گوید: کمک‌های نقدی ماهیانه، تقسیم بسته‌های معیشتی، اهدای لباس‌های دست‌دوم و در حد نو و برگزاری هیئت‌های ماهیانه، مهم‌ترین کارهایی است که مادر این خیریه با حمایت خیران برای مددجویان انجام می‌دهیم. خیرانی که به خیریه جابرین عبا... انصاری کمک می‌رسانند، عمدتاً محلی نیستند و رضایی به واسطه آشنایی‌ای که با آن‌ها از طریق بهزیستی یا محافل دیگر پیدا کرده، توانسته از کمک و حمایت آن‌ها استفاده کند.